

[Guldberg.]

for jeg har ikke noget sammenligningsgrundlag — men i hvert tilfælde så nidkært, som man kan forlange det, over, at de ting, der behandles i finansudvalget, virkelig bliver gennemarbejdet, oplyst til bunds, og at de oplysninger, vi får, er helt i overensstemmelse med de virkelige forhold.

Jeg vil også gerne sige, at ingen kan have været med i finansudvalgets arbejde og dets mangfoldighed af dokumenter uden at vide, at det er næsten umuligt, at man ikke, når man tager fat på en sag og begynder at vende den op og ned, vil kunne finde detaljer, der ser anderledes ud, end man egentlig havde ventet ved den første gennemlæsning af aktstykket. Jeg tror også, det er umuligt for administrationen at udforme de enkelte aktstykker sådan, at man ikke bagefter skulle kunne sige, at der er en enkelthed eller et andet, man griber ned i, som man egentlig godt ville have vidst i første omgang.

Jeg mener nok, at det under de sager, jeg har været med til, skete, skal vi sige ikke så sjældent — og det kan jo kun være udtryk for, at det ligger i sagens natur — at vi, når vi tog sager op til nærmere undersøgelse, fandt, at der var et og andet, som vi ikke havde været klar over, da vi begyndte med det. Jeg synes altså ikke, at man af den grund skal hverken kritisere behandlingsmåden eller den administration, der lægger sagerne op.

Men det er jo en form for statistisk kontrol, der udøves, og hvis den viser sig i et vist antal tilfælde at afsløre ting, som man måske synes havde været væsentlige, er det ikke så rart. Og i denne sag og specielt vedrørende overtagelsen af byggeriet i Korsør vil jeg gerne sige, at det er min opfattelse, at det aktstykke, vi fik — jeg taler ikke om, hvad der senere mundtligt måtte være oplyst; boligministeren har jo svaret på et spørgsmål fra mig i den forbindelse — måtte forstås som væsentligt og gældende et principielt spørgsmål og derfor ikke inde under den fejlmargen, som er helt rimelig og uundgåelig, og at det på et væsentligt område i hvert tilfælde gav et andet indtryk end det, vi fik ved en nærmere og senere bearbejdning af det.

Jeg nævner det altså, og jeg håber, at hr. Lysholt Hansen vil bidrage på dette punkt,

idet jeg, når jeg rejser sagen her, gør det først og fremmest ud fra den betragtning, at der kan jo ske fejl, og jeg vil bare for mit vedkommende sige, at jeg synes ikke, den skriftlige fremstilling af denne sag er på den højde, som den skal være i forhold til finansudvalget. Jeg skal ikke her diskutere, om der er givet en mundtlig korrekt opretning af det, det er der sådan set ingen grund til at diskutere, fordi det er en anden sag. Aktstykket og det skriftlige må jo også, i hvert tilfælde på de væsentlige og principielle punkter, være i orden.

Når jeg hæfter mig så meget ved den sag, er det også, fordi den forskel, der lå mellem det, jeg i hvert tilfælde troede, da jeg som medlem af finansudvalget var med til at behandle den, og det, jeg senere har fået at vide at jeg havde fået at vide, er, at der ikke var aftalt en pris. Det underer mig sådan set, som den normale metode i finansudvalget jo dog er, at når man tager et aktstykke, så ved man også, hvad det koster, og her må man altså sige, at det er senere oplyst, at der ikke var handlet vedrørende ejendommen i Korsør. Det er også senere oplyst, at der er truffet en aftale mellem de to parter, hvor jeg tidligere her fra denne talerstol har gjort opmærksom på, at der er så megen forbindelse mellem dem også, at jeg ikke synes, det er det allerbedste eksempel. Det er dér, den adskiller sig fra sagen i Fredericia og Vejle: at der mellem de to parter er truffet en aftale om en købesum, som naturligvis må være truffet under forbehold af ministerens godkendelse, en aftale, der, så vidt jeg kan se, indebærer, at overdragelsen fra det private byggeri til et boligselskab, hvor der også er interesser, som har været med i det private byggeri, sker til et beløb, hvor der er fortjeneste på, og det må jo være bestemmende også for, hvad aktstykket kommer til at koste, om ministeren tager dette eller ej. Og jeg vil da også gerne ud over det spørgsmål, jeg har rettet til finansudvalgets formand, spørge ministeren, om han har taget nogen beslutning i denne sag, om han, når dette finanslovsforslag er vedtaget og dette ændringsforslag formentlig bliver vedtaget med et flertal her i salen, føler sig berettiget til at acceptere denne handel uanset den pris, der måtte være, eller om det er ministerens hensigt at sige nej til det forslag,